

Viatge apostòlic a Madrid amb motiu de la XXVI Jornada Mundial de la Joventut

18-21 d'agost de 2011

Paraules del Sant Pare Benet XVI

Editat per l'Oficina d'informació de l'Opus Dei amb els textos oficials difosos per www.vatican.va

Textos: © Copyright 2011 • Libreria Editrice Vaticana | Fotos: Ismael Martínez Sánchez

DIJOURS
18
AGOST
2011

Cerimònia de benvinguda a l'aeroport de Barajas

Majestats, senyor cardenal arquebisbe de Madrid, senyors cardenals, venerats germans en l'episcopat i el sacerdoci, distingides autoritats nacionals, autonòmiques i locals, estimat poble de Madrid i d'Espanya sencera:

Gràcies, majestat, per la vostra presència, juntament amb la reina, i per les paraules tan deferents i afables que m'heu dirigit en donar-me la benvinguda. Paraules que em fan reviure les inoblidables mostres de simpatia rebudes en les anteriors visites apostòliques a Espanya, i molt particularment en el recent viatge a Santiago de Compostel·la i Barcelona. Saludo molt cordialment els qui sou aquí reunits a Barajas, i tots els qui segueixen aquest acte a través de la ràdio i la televisió. I també una menció molt agraïda a aquells que amb tanta entrega i dedicació, des d'instàncies eclesials i civils, han contribuït amb esforç i treball perquè aquesta Jornada Mundial de la Joventut a Madrid es desenvolupi feliçment i obtingui fruits abundants.

Desitjo també agrair de tot cor l'hospitalitat de tantes famílies, parròquies, escoles i altres institucions que han acollit els joves arribats d'arreu del món, primer a diferents regions i ciutats d'Espanya, i ara en aquesta gran Vila de Madrid, cosmopolita i sempre amb les portes obertes.

Vinc a trobar-me amb milers de joves d'arreu del món, catòlics, interessats per Crist o a la recerca de la veritat que doni sentit genuí a la seva existència. Arribo

com a successor de Pere per confirmar a tots en la fe, vivint uns dies d'intensa activitat pastoral per anunciar que Jesucrist és el Camí, la Veritat i la Vida. Per impulsar el compromís de construir el Regne de Déu en el món, entre nosaltres. Per exhortar els joves a trobar-se personalment amb Crist amic i així, radicats en la seva Persona, convertir-se en fidels seguidors i valerosos testimonis.

Per què i per a què ha vingut aquesta multitud de joves a Madrid? Encara que la resposta haurien donar-lla ells mateixos, bé es pot pensar que desitgen escoltar la Paraula de Déu, com se'ls ha proposat en el lema per a aquesta Jornada Mundial de la Joventut, de manera que, arrelats i edificats en Crist, manifestin la fermesa de la seva fe.

Molts d'ells han sentit la veu de Déu, potser només com un lleu murmuri, que els ha impulsat a cercar més diligentment i a compartir amb altres l'experiència de la força que té en les seves vides. Aquest descobriment del Déu viu encoratja els joves i obre els seus ulls als desafiaments del món en què viuen, amb les seves possibilitats i limitacions. Veuen la superficialitat, el consumisme i l'hedonisme imperants, tanta banalitat a l'hora de viure la sexualitat, tanta insolidaritat, tanta corrupció. I saben que sense Déu seria ardu afrontar aquests reptes i ser veritablement feliços, bolcant per això l'entusiasme en la consecució d'una vida autèntica. Però amb Ell al costat, tindran llum per caminar i raons per esperar, no aturant-se ja davant els més alts ideals,

que motivaran el compromís generós per construir una societat on es respecti la dignitat humana i la fraternitat real. Aquí, en aquesta Jornada, tenen una ocasió privilegiada per posar en comú aspiracions, intercanviar recíprocament la riquesa de les seves cultures i experiències, animar-se mútuament en un camí de fe i de vida, en el qual alguns es creuen sols o ignorats en els ambients quotidians. Però no, no estan sols. Molts coetanis comparteixen els mateixos propòsits i, fiant-se del tot de Crist, saben que tenen realment un futur per davant i no temen els compromisos decisius que omplen tota la vida. Per això em causa immensa alegria escoltar-los, pregar junts i celebrar l'eucaristia amb ells. La Jornada Mundial de la Joventut ens porta un missatge d'esperança, com una brisa d'aire pur i juvenil, amb aromes renovadores que ens omplen de confiança davant el demà de l'Església i del món.

Certament, no manquen dificultats. Subsisteixen tensions i xocs oberts en tants llocs del món, fins i tot amb vessament de sang. La justícia i l'altíssim valor de la persona humana es dobleguen fàcilment a interessos egoïstes, materials i ideològics. No sempre es respecta com cal el medi ambient i la naturalesa, que Déu ha creat amb tant d'amor. Molts joves, a més, miren amb preocupació el futur davant la dificultat de trobar una feina digna, o bé per haver-la perdut o tenir-la molt precària i insegura. N'hi ha d'altres que necessiten prevenció per no caure en la xarxa de la droga, o ajuda eficaç, si per desgràcia ja van caure-hi. No pocs, per causa de la fe en Crist, pateixen la discriminació, que porta al menyspreu i a la persecució oberta o larvada que pateixen en determinades regions i països. Se'ls assetja volent apartar-los d'ell, privant-los dels signes de la seva presència en la vida pública, i silenciant fins el seu sant Nom. Però jo torno a dir als joves, amb totes les forces del meu cor: que ni res ni ningú us tregui la pau, no us avergonyíssi del Senyor. Ell no ha tingut inconvenient a fer-se un com nosaltres i experimentar

les nostres angoixes per dur-les a Déu, i així ens ha salvat.

En aquest context, és urgent ajudar els joves deixebles de Jesús a romandre fermes en la fe i a assumir la bella aventura d'anunciar-la i testimoniar-la obertament amb la pròpia vida. Un testimoni valent i ple d'amor a l'home germà, decidit i prudent alhora, sense amagar la pròpia identitat cristiana, en un clima de respectuosa convivència amb altres legítimes opcions i exigint alhora el degut respecte a les pròpies.

Majestat, en reiterar el meu agraïment per la deferent benvinguda que m'heu dispensat, vull expressar també l'estima i proximitat a tots els pobles d'Espanya, així com l'admiració per un país tan ric d'història i cultura, per la vitalitat de la fe, que ha fructificat en tants sants i santes de totes les èpoques, en nombrosos homes i dones que deixant la seva terra han portat l'Evangeli per tots els racons de l'orbe, i en persones rectes, solidàries i bondadoses en tot el seu territori. És un gran tresor que certament val la pena cuidar amb actitud constructiva, per al bé comú d'avui i per oferir un horitzó lluminós al futur de les noves generacions. Encara que hi hagi actualment motius de preocupació, més gran és l'afany de superació dels espanyols, amb aquest dinamisme que els caracteritza, i al qual tant contribueixen les seves profundes arrels cristianes, molt fecundes al llarg dels segles.

Saludo des d'aquí molt cordialment tots els benvolguts amics espanyols i madrilenys, i els que han vingut d'altres terres. Durant aquests dies estaré amb vosaltres, tenint també molt presents tots els joves del món, en particular aquells que passen per proves de diversa mena. En confiar aquesta trobada a la Santíssima Mare de Déu, i a la intercessió dels sants protectors d'aquesta Jornada, demano a Déu que beneeixi i protegeixi sempre els fills d'Espanya. Moltes gràcies.

Festa d'acollida dels joves a la plaça de Cibeles: salutació

Estimats joves amics,

És una alegria immensa trobar-me amb vosaltres, al centre d'aquesta bella ciutat de Madrid, de la qual el senyor alcalde ha tingut l'amabilitat de lliurar-me les claus. Avui és també capital dels joves del món i on tota l'Església hi té posats els ulls. El Senyor ens ha congregat per viure en aquests dies la bella experiència de la Jornada Mundial de la Joventut. Amb la vostra presència i la participació en les celebracions, el nom de Crist ressonarà per tots els racons d'aquesta il·lustre Vila. I preguem perquè el seu missatge d'esperança i amor tingui ressò també al cor dels qui no creuen o s'han allunyat de l'Església. Moltes gràcies per l'esplèndida acollida que m'heu dispensat en entrar a la ciutat, signe del vostre amor i proximitat al successor de Pere.

Saludo el senyor cardenal Stanislaw Rylko, president del Pontifici Consell per als Laics, i els seus col·laboradors en aquest Dicasteri, agraint tot el treball realitzat. Així mateix, dono les gràcies al senyor cardenal Antonio María Rouco Varela, arquebisbe de Madrid, per les seves amables paraules i l'esforç de l'arxidiòcesi, juntament amb les altres diòcesis d'Espanya, en la preparació d'aquesta Jornada Mundial de la Joventut, per a la qual s'ha treballat amb generositat també en tantes altres esglésies particulars del món sencer. Agraeixo l'amable presència de les autoritats nacionals, autonòmiques i locals i la seva generosa col·laboració per al bon desenvolupament d'aquest gran esdeveniment. Gràcies als germans en l'episcopat, als sacerdots, seminaristes, persones consagrades i fidels presents que han vingut acompanyant els joves per viure aquests dies intensos

de peregrinació a la trobada amb Crist. A tots us saludo cordialment en el Senyor i us reitero que és un gran goig ser aquí amb tots vosaltres. Que la flama de l'amor de Crist mai no s'apagui en els vostres cors.

Salutació en francès

Estimats joves de llengua francesa. Us felicito perquè heu vingut en gran nombre a aquesta trobada de Madrid. Sigueu benvinguts a la Jornada Mundial de la Joventut. Teniu interrogants i cerqueu respostes. És bo buscar sempre. Cercar sobretot la Veritat, que no és una idea, una ideologia o un eslògan, sinó una Persona, Crist, Déu mateix que ha vingut entre els homes. Teniu raó de voler arrelar la vostra fe en Ell, i fundar la vostra vida en Crist. Ell us estima des de sempre i us coneix millor que ningú. Que aquestes jornades plenes d'oració, ensenyament i encontres, us ajudin a descobrir-lo per estimar-lo més. Que Crist us acompanyi durant aquest temps intens en què tots junts ho celebrarem i li pregarem.

Salutació en anglès

Dirigeixo una salutació afectuosa als nombrosos joves de llengua anglesa que heu vingut a Madrid. Que aquests dies de pregària, amistat i celebració us acostin entre vosaltres i el Senyor Jesús. Poseu en Crist el fonament de les vostres vides. Arrelats i edificats en Ell, fermes en la fe i oberts al poder de l'Esperit, trobareu el vostre lloc en el pla de Déu i enriqueireu l'Església amb els vostres dons. Preguem els uns pels altres, perquè avui i sempre siguem testimonis joiosos de Crist. Que Déu us beneeixi.

Salutació en alemany

Estimats joves de llengua alemanya. Us saludo amb afecte i m'alegra que hagueu vingut en tan gran nombre. En aquests dies, junts confessarem, aprofundirem i transmetrem la nostra fe en Crist. Tindrem novament

aquesta experiència: és Ell qui dóna sentit veritable a la nostra vida. Obrim el nostre cor a Crist. Que aquí a Madrid Ell ens concedeixi un temps ple de goig i benedició.

Salutació en italià

Estimats joves italians. Us saludo amb gran afecte i m'alegro per la vostra participació tan nombrosa, animada pel goig de la fe. Viviu aquests dies amb esperit de pregària intensa i de fraternitat, donant testimoni de la vitalitat de l'Església a Itàlia, de les parròquies, associacions, moviments. Compartiu amb tots aquesta riquesa. Gràcies.

Salutació en portuguès

Estimats joves dels diversos països de llengua oficial portuguesa, i tots els qui us acompanyen, sigueu benvinguts a Madrid. Us saludo amb gran amistat i us convido a pujar fins a la font eterna de la vostra joventut i conèixer el protagonista absolut d'aquesta Jornada Mundial i, espero, de la vostra vida: Crist Senyor. En aquests dies, escoltareu ressonar personalment la seva paraula. Deixeu que aquesta Paraula entri i arreli als vostres cors i, sobre ella, edifiqueu la vostra vida. Fermes en la fe, sereu una baula en la gran cadena dels fidels. No es pot creure sense estar emparat per la fe dels altres, i amb la meua fe contribueixo també a ajudar la fe dels altres. L'Església necessita de vosaltres i vosaltres teniu necessitat de l'Església.

Salutació en polonès

Salutació als joves procedents de Polònia, compatriotes del Beat Joan Pau II, l'iniciador de les Jornades Mundials de la Joventut. M'alegra que estigueu aquí a Madrid. Us desitjo uns dies feliços, dies de pregària i d'enfortiment dels vostres llaços amb Jesús. Que us guiï l'Esperit de Déu.

Festa d'acollida dels joves a la plaça de Cibeles: discurs

Estimats amics,

Agraeixo les afectuoses paraules que m'han adreçat els joves representants dels cinc continents. I saludo amb afecte a tots els qui sou aquí congregats, joves d'Oceania, Àfrica, Amèrica, Àsia i Europa, i també els qui no han pogut venir. Sempre us tinc molt presents i prego per vosaltres. Déu m'ha concedit la gràcia de poder veure-us i escoltar-vos més de prop, i de posar-nos junts a l'escolta de la seva Paraula.

En la lectura que s'ha proclamat abans, hem sentit un passatge de l'Evangeli en què es parla d'acollir les paraules de Jesús i de posar-les en pràctica. Hi ha paraules que només serveixen per entretenir, i passen com el vent; altres instrueixen la ment en alguns aspectes; les de Jesús, en canvi, han d'arribar al cor,

arrelar-hi i forjar tota la vida. Sense això, es queden buides i es tornen efímeres. No ens apropem a Ell. I, d'aquesta manera, Crist segueix sent llunyà, com una veu entre moltes altres que ens envolten i a les quals estem tan acostumats. El Mestre que parla, a més, no ensenya allò que ha après d'altres, sinó el que Ell mateix és, l'únic que coneix de debò el camí de l'home cap a Déu, perquè és Ell qui l'ha obert per a nosaltres, l'ha creat perquè puguem arribar a la vida autèntica, aquella que sempre val la pena de viure en tota circumstància i que ni tan sols la mort pot destruir. L'Evangeli continua explicant aquestes coses amb la suggestiva imatge de qui construeix sobre roca ferma, resistent a les envestides de les adversitats, contràriament a qui edifica sobre sorra, potser en un paratge paradisiac, podríem dir avui, però que s'ensorra amb el primer flagell dels vents i esdevé runa.

Estimats joves, escolteu de veritat les paraules del Senyor perquè siguin en vosaltres «esperit i vida» (Jn 6,63), arrels que nodreixin el vostre ser, pautes de conducta que ens facin semblants a la persona de Crist, sent pobres d'esperit, famolencs de justícia, misericordiosos, nets de cor, amants de la pau. Feu-ho cada dia sovint, com es fa amb l'únic Amic que no defrauda i amb el qual volem compartir el camí de la vida. Prou sabeu que, quan no es camina al costat de Crist, que ens guia, ens dispersem per altres sendes, com la dels nostres propis impulsos cecs i egoistes, la de propostes afalagadores però interessades, enganyoses i volubles, que deixen el buit i la frustració rere seu.

Aprofiteu aquests dies per conèixer millor Crist i cercioreu-vos que, arrelats en Ell, el vostre entusiasme i alegria, els vostres desitjos d'anar a més, d'arribar a dalt, fins a Déu, tenen sempre un futur cert, perquè la vida en plenitud ja s'ha aposentat dins del vostre ser. Feu-la créixer amb la gràcia divina, generosament i sense mediocritat, plantejant-vos seriosament la meta de la santedat. I, davant les nostres febleses, que de vegades ens aclaparen, comptem també amb la misericòrdia del Senyor, sempre disposat a donar-nos de nou la mà i que ens ofereix el perdó en el sagrament de la Penitència.

En edificar sobre la roca ferma, no només la vostra vida serà sòlida i estable, sinó que contribuirà a projectar la llum de Crist sobre els vostres coetanis i sobre tota la humanitat, mostrant una alternativa vàlida a tants com s'han ensorrat en la vida, perquè els fonaments de la seva existència eren inconsistents. A tants que s'accontenten de seguir els corrents de moda, s'arreceren en l'interès immediat, oblidant la justícia veritable, o es refugien en parers propis en comptes de buscar la veritat sense adjectius.

Sí, n'hi ha molts que, creient-se déus, pensen no tenir necessitat de més arrels ni fonaments que ells mateixos. Voldrien decidir per si sols allò que és veritat o no, el que és bo o dolent, el just o la injustícia, decidir qui és digne de viure o pot ser sacrificat en nom d'altres

preferències; donar en cada instant un pas a l'atzar, sense rumb fix, deixant-se portar per l'impuls de cada moment. Aquestes temptacions sempre estan a l'aguait. És important no sucumbir-hi, perquè, en realitat, condueixen a una cosa tan evanescent com una existència sense horitzons, una llibertat sense Déu. Nosaltres, en canvi, sabem bé que hem estat creats lliures, a imatge de Déu, precisament perquè siguem protagonistes de la recerca de la veritat i del bé, responsables de les nostres accions, i no mers executors cecs, col·laboradors creatius en la tasca de conrear i embellir l'obra de la creació. Déu vol un interlocutor responsable, algú que pugui dialogar amb Ell i estimar-lo. Per ell ho podem aconseguir veritablement i, arrelats en Ell, donem ales a la nostra llibertat. No és aquest el gran motiu de la nostra alegria? No és aquest un sòl ferm per edificar la civilització de l'amor i de la vida, capaç d'humanitzar a tot home?

Benvolguts amics: sigueu prudentes i savis, edifiqueu les vostres vides sobre el fonament ferm que és Crist. Aquesta saviesa i prudència guiarà els vostres passos, res us farà tremolar i en el vostre cor regnarà la pau. Llavors sereu benaurats, feliços, amb una alegria que es contagiarà als altres. Es preguntaran pel secret de la vostra vida i descobriran que la roca que sosté tot l'edifici i sobre la qual s'assenta tota la vostra existència és la persona mateixa de Crist, el vostre amic, germà i Senyor, el Fill de Déu fet home, que dóna consistència a tot l'univers. Ell va morir per nosaltres i va ressuscitar perquè tinguéssim vida, i ara, des del tron del Pare, segueix viu i proper a tots els homes, vetllant contínuament amb amor per cada un de nosaltres.

Encomano els fruits d'aquesta Jornada Mundial de la Joventut a la Santíssima Mare de Déu, que va saber dir «sí» a la voluntat de Déu, i ens ensenya com ningú la fidelitat al seu diví Fill, al qual va seguir fins que va morir a la creu. Meditem tot això més detingudament en les diverses estacions del Via Crucis. I demanem que, com Ella, el nostre «sí» d'avui a Crist sigui també un «sí» incondicional a la seva amistat, al final d'aquesta Jornada i durant tota la nostra vida. Moltes gràcies.

DIVENDRES
19
AGOST
2011

Trobada amb religioses joves a El Escorial

Benvolgudes joves religioses,

Dins de la Jornada Mundial de la Joventut que estem celebrant a Madrid, és un goig gran poder trobar-me amb vosaltres, que heu consagrat la vostra joventut al Senyor, i us dono les gràcies per l'amable salutació que m'heu dirigit. Agraieixo al Senyor Cardenal Arquebisbe

de Madrid que s'hagi previst aquesta trobada en un marc tan evocador com és el monestir de San Lorenzo de l'Escorial. Si la seva cèlebre Biblioteca custodia edicions importants de la Sagrada Escripura i de regles monàstiques de diverses famílies religioses, la vostra vida de fidelitat a la crida rebuda és també una preciosa

manera de guardar la Paraula del Senyor que ressona en les vostres formes d'espiritualitat.

Benvolgudes germanes, cada carisma és una paraula evangèlica que l'Esperit Sant recorda a la seva Església (cf. *Jn 14, 26*). No endebades, la vida consagrada «neix de l'escolta de la Paraula de Déu i acull l'evangelització com la seva norma de vida. En aquest sentit, viure seguint el Crist cast, pobre i obedient, es converteix en "exegesi" viva de la Paraula de Déu. Cada carisma ha brotat d'ella i cada regla vol ser-ne expressió, donant origen a itineraris de vida cristiana marcats per la radicalitat evangèlica» (*Exh. Apostolica Verbum Domini, 83*).

La radicalitat evangèlica és estar «arrelats i edificats en Crist, i fermes en la fe» (cf. *Col, 2,7*), que en la vida consagrada significa anar a l'arrel de l'amor a Jesucrist amb un cor indivís, sense anteposar res a aquest amor (cf. Sant Benet, *Regla, IV, 21*), amb una pertinença esponsal com l'han viscuda els sants, a l'estil de Rosa de Lima i Rafael Arnáiz, joves patrons d'aquesta Jornada Mundial de la Joventut. La trobada personal amb Crist que nodreix la vostra consagració ha de testimoniar-se amb tota la força transformadora en les vostres vides, i cobra una especial rellevància avui, quan «es constata una mena d'«eclipsi de Déu», una certa amnèsia, més encara, un veritable rebuig del cristianisme i una negació del tresor de la fe rebuda, amb el risc de perdre allò que més profundament ens caracteritza» (Missatge per a la XXVI Jornada Mundial de la Joventut 2011, 1). Davant del relativisme i la mediocritat, sorgeix la necessitat d'aquesta radicalitat que testimonia la consagració com una pertinença a Déu summament estimat.

Aquesta radicalitat evangèlica de la vida consagrada s'expressa en la comunió filial amb l'Església, llar dels

fills de Déu que Crist ha edificat. La comunió amb els pastors, que en nom del Senyor proposen el dipòsit de la fe rebut a través dels Apòstols, del Magisteri de l'Església i de la tradició cristiana. La comunió amb la vostra família religiosa, custodiant el seu genuí patrimoni espiritual amb gratitud, i apreciament també els altres carismes. La comunió amb altres membres de l'Església com els laics, cridats a testimoniar des de la seva vocació específica el mateix evangeli del Senyor.

Finalment, la radicalitat evangèlica s'expressa en la missió que Déu ha volgut confiar-vos. Des de la vida contemplativa que acull en els claustres la Paraula de Déu en silenci eloqüent i adora la seva bellesa en la solitud per Ell habitada, fins als diversos camins de vida apostòlica, en els solcs on germina la llavor evangèlica en l'educació de nens i joves, la cura dels malalts i ancians, l'acompanyament de les famílies, el compromís a favor de la vida, el testimoni de la veritat, l'anunci de la pau i la caritat, la tasca missionera i la nova evangelització, i tants altres camps de l'apostolat eclesial.

Benvolgudes germanes, aquest és el testimoniatge de la santedat a la qual Déu us crida, seguint molt de prop i sense condicions Jesucrist en la consagració, la comunió i la missió. L'Església necessita la vostra fidelitat jove arrelada i edificada en Crist. Gràcies pel vostre "sí" generós, total i perpetu a la crida de l'Estimat. Que la Mare de Déu sostingui i acompanyi la vostra joventut consagrada, amb el viu desig que interpel·li, encoratgi i il·lumini tots els joves.

Amb aquests sentiments, demano a Déu que recompensi copiosament la generosa contribució de la vida consagrada a aquesta Jornada Mundial de la Joventut, i en el seu nom us beneeixi de tot cor. Moltes gràcies.

Trobada amb professors universitaris joves a El Escorial

Senyor Cardenal Arquebisbe de Madrid, estimats germans en l'episcopat, benvolguts pares agustins, estimats professors i professores, distingides autoritats, amics tots.

Esperava amb il·lusió aquesta trobada amb vosaltres, joves professors de les universitats espanyoles, que presteu una esplèndida col·laboració en la difusió de la veritat, en circumstàncies no sempre fàcils. Us saludo cordialment i agraeixo les amables paraules de benvinguda, així com la música interpretada, que ha ressonat de manera meravellosa en aquest monestir de gran bellesa artística, testimoni eloqüent durant segles d'una vida de pregària i estudi. En aquest emblemàtic lloc, raó i fe s'han fos harmònicament en la pedra austera per modelar un dels monuments més famosos d'Espanya.

Saludo també amb particular afecte aquells que en aquests dies heu participat a Àvila en el Congrés Mundial d'Universitats Catòliques, sota el lema: "Identitat i missió de la Universitat Catòlica".

Troband-me entre vosaltres, em vénen al cap els meus primers passos com a professor a la Universitat de Bonn. Quan encara s'apreciaven les ferides de la guerra i eren moltes les mancances materials, tot ho suplía la il·lusió per una activitat apassionant, el tracte amb col·legues de les diverses disciplines i el desig de respondre a les inquietuds últimes i fonamentals dels alumnes. Aquesta "universitas" que llavors vaig viure, de professors i estudiants que cerquen junts la veritat en tots els sabers o, com diria Alfons X el Savi, aquest "ajuntament de mestres i escolars amb voluntat i enteniment d'aprendre els sabers" (*Set Partides, partida*

II, tít. XXXI), aclareix el sentit i fins i tot la definició de la Universitat.

En el lema d'aquesta Jornada Mundial de la Joventut: "Arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe" (cf. *Col 2, 7*), podeu trobar també llum per comprendre millor el vostre ésser i el vostre quefer. En aquest sentit, i com ja vaig escriure en el Missatge als joves com a preparació per a aquests dies, els termes "arrelats, edificats i fermes" apunten a fonaments sòlids per a la vida (cf. n. 2).

Però, on trobaran els joves aquests punts de referència en una societat trencadissa i inestable? De vegades es pensa que la missió d'un professor universitari sigui avui exclusivament la de formar professionals competents i eficaços que satisfacin la demanda laboral en cada precís moment. També es diu que l'únic que s'ha de privilegiar en aquesta conjuntura és la mera capacitació tècnica. Certament, s'estén en l'actualitat aquesta visió utilitarista de l'educació, també la universitària, difosa especialment des d'àmbits extrauniversitaris. Tanmateix, vosaltres que heu viscut com jo la Universitat, i que la viviu ara com a docents, sentiu sens dubte l'anhel d'alguna cosa més elevada que correspongui a totes les dimensions que constitueixen l'home. Sabem que quan la sola utilitat i el pragmatisme immediat s'erigeixen com a criteri principal, les pèrdues poden ser dramàtiques: des dels abusos d'una ciència sense límits, més enllà d'ella mateixa, fins al totalitarisme polític que s'aviva fàcilment quan s'elimina tota referència superior al mer càlcul de poder. En canvi, la genuïna idea d'Universitat és precisament allò que ens preserva d'aquesta visió reduccionista i esbiaixada del que és humà.

En efecte, la Universitat ha estat, i està cridada a ésser sempre, la casa on es busca la veritat pròpia de la persona humana. Per això, no és casualitat que fos l'Església qui promogués la institució universitària, ja que la fe cristiana ens parla de Crist com el Logos per qui tota cosa fou feta (cf. *Jn 1,3*), i de l'ésser humà creat a imatge i semblança de Déu. Aquesta bona notícia descobreix una racionalitat en tot el creat i contempla l'home com una criatura que participa i pot arribar a reconèixer aquesta racionalitat. La Universitat encarna, doncs, un ideal que no ha de desvirtuar-se ni per ideologies tancades al diàleg racional, ni per servilismes a una lògica utilitarista de simple mercat, que veu l'home com a mer consumidor.

Vet aquí la vostra important i vital missió. Sou vosaltres qui teniu l'honor i la responsabilitat de transmetre aquest ideal universitari: un ideal que heu rebut dels vostres grans, molts d'ells humils seguidors de l'Evangeli i que com a tals han esdevingut gegants de l'esperit. Ens hem de sentir continuadors seus en una història ben diferent de la seva, però en la qual les qüestions essencials de l'ésser humà segueixen reclamant la nostra atenció i impulsant-nos cap endavant. Amb ells ens sentim units a aquesta cadena d'homes i dones que s'han lliurat a proposar i acreditar

la fe davant la intel·ligència dels homes. I la manera de fer-ho no només és ensenyar, sinó viure-ho, encarnar-ho, com també el Logos es va encarnar per fer estada entre nosaltres. En aquest sentit, els joves necessiten mestres autèntics, persones obertes a la veritat total en les diferents branques del saber, sabent escoltar i vivint en el seu propi interior aquest diàleg interdisciplinari; persones convençudes, sobretot, de la capacitat humana d'avançar en el camí vers la veritat. La joventut és temps privilegiat per a la recerca i la trobada amb la veritat. Com ja va dir Plató: «Cerca la veritat mentre ets jove, ja que si no ho fas, després se t'escaparà d'entre les mans» (*Parmènides, 135d*). Aquesta alta aspiració és la més valuosa que podeu transmetre personalment i vitalment als vostres estudiants, i no simplement unes tècniques instrumentals i anònimes, o unes dades fredes, usades només funcionalment.

Per tant, us encoratjo encaridament a no perdre mai aquesta sensibilitat i il·lusió per la veritat, a no oblidar que l'ensenyament no és una comunicació breu de continguts, sinó una formació de joves a qui heu de comprendre i estimar, en els qui heu de suscitar aquesta set de veritat que en el fons tenen i aquest afany de superació. Sigueu per a ells estímulo i fortalesa.

Per això, cal tenir en compte, en primer lloc, que el camí cap a la veritat completa compromet també tot l'ésser humà: és un camí de la intel·ligència i l'amor, de la raó i de la fe. No podem avançar en el coneixement d'alguna cosa si no ens mou l'amor, ni tampoc estimar una cosa en què no veiem racionalitat: ja que «no existeix la intel·ligència i després l'amor: hi ha l'amor ric en intel·ligència i la intel·ligència plena d'amor» (*Caritas in veritate, n. 30*). Si veritat i bé estan units, també ho estan coneixement i amor. D'aquesta unitat deriva la coherència de vida i pensament, l'exemplaritat que s'exigeix a tot bon educador.

En segon lloc, cal considerar que la veritat mateixa sempre estarà més enllà del nostre abast. Podem cercar-la i apropar-nos-hi, però no podem posseir-la plenament: més aviat, és ella que ens té a nosaltres i que ens motiva. En l'exercici intel·lectual i docent, la humilitat també és una virtut indispensable, que protegeix de la vanitat que tanca l'accés a la veritat. No hem d'atraure els estudiants a nosaltres mateixos, sinó encaminar-los cap aquesta veritat que tots cerquem. A això us ajudarà el Senyor, que us proposa ser senzills i eficaços com la sal, o com la llum, que dona llum sense fer soroll (cf. *Mt 5, 13-15*).

Tot això ens convida a tornar sempre la mirada a Crist, en el seu rostre resplendeix la Veritat que ens il·lumina, però que també és el Camí que porta a la plenitud perdurable, essent Caminant al costat de nosaltres i sostenint-nos amb el seu amor. Arrelats en Ell, sereu bons guies dels nostres joves. Amb aquesta esperança, us poso sota l'empara de la Mare de Déu, Tron de la Saviesa, perquè Ella us faci col·laboradors del seu Fill amb una vida plena de sentit per a vosaltres mateixos i fecunda en fruits, tant de coneixement com de fe, per als vostres alumnes. Moltes gràcies.

Via Crucis amb els joves a Cibeles-Recoletos

Estimats joves,

Amb pietat i fervor hem celebrat aquest Via Crucis, acompanyant Crist en la seva Passió i Mort. Els comentaris de les Germanetes de la Creu, que serveixen als més pobres i necessitats, ens han facilitat endinsar-nos en el misteri de la Creu gloriosa de Crist, que conté la veritable saviesa de Déu, aquella que jutja el món i els qui es creuen savis (cf. *1Co 1,17-19*). També ens ha ajudat en aquest itinerari cap al Calvari la contemplació d'aquestes extraordinàries imatges del patrimoni religiós de les diòcesis espanyoles. Són imatges on la fe i l'art s'harmonitzen per arribar al cor de l'home i convidar-lo a la conversió. Quan la mirada de la fe és neta i autèntica, la bellesa es posa al seu servei i és capaç de representar els misteris de la nostra salvació fins a commoure'ns profundament i transformar el nostre cor, com li va passar a santa Teresa de Jesús en contemplar una imatge de Crist molt nafrat (cf. *Llibre de la vida, 9,1*).

Mentre avançàvem amb Jesús, fins arribar al cim del seu lliurament al Calvari, ens venien a la ment les paraules de sant Pau: «Crist em va estimar i es va lliurar per mi» (*Ga 2,20*). Davant d'un amor tan desinteressat, plens d'estupor i gratitud, ens preguntem ara: Què farem nosaltres per ell? Quina resposta li donarem? Sant Joan ho diu clarament: «En això hem conegut l'amor: en què ell va donar la vida per nosaltres. També nosaltres hem de donar la vida pels germans» (*1Jn 3,16*). La passió de Crist ens impulsa a carregar sobre les espatlles el sofriment del món, amb la certesa que Déu no és algú distant o llunyà de l'home i les seves vicissituds. Al contrari, es va fer un de nosaltres «per poder compadir Ell mateix amb l'home, de manera molt real, en carn i sang... Per això, a cada pena humana hi ha entrat un que comparteix sofriment i patiment, per això es difon en cada patiment la *con-solatio*, el consol de l'amor

participat de Déu i així apareix l'estrella de l'esperança» (*Spe salvi, 39*).

Estimats joves, que l'amor de Crist per nosaltres augmenti la vostra alegria i us encoratgi a ser a prop dels menys afavorits. Vosaltres, que sou molt sensibles a la idea de compartir la vida amb els altres, no passeu de llarg davant el sofriment humà, on Déu us espera perquè lliureu el millor de vosaltres mateixos: la vostra capacitat d'estimar i de compadir. Les diverses formes de patiment que, al llarg del Via Crucis, han desfilat davant dels nostres ulls són crides del Senyor per edificar les nostres vides seguint les seves petjades i fer de nosaltres signes del seu consol i salvació. «Patir amb l'altre, pels altres, patir per amor de la veritat i de la justícia; patir a causa de l'amor i amb la finalitat d'esdevenir una persona que estima realment, són elements fonamentals de la humanitat, la pèrdua de la qual destruiria l'home mateix» (*ibid.*).

Que sapiguem acollir aquestes lliçons i dur-les a la pràctica. Mirem per això Crist, penjat a l'aspra fusta, i demanem-li que ens ensenyi aquesta saviesa misteriosa de la creu, gràcies a la qual l'home viu. La creu no va ser el desenllaç d'un fracàs, sinó la manera d'expressar el lliurament amorós que arriba fins a la donació més immensa de la pròpia vida. El Pare va voler estimar els homes en l'abraçada del seu Fill crucificat per amor. La creu en la seva forma i significat representa aquest amor del Pare i de Crist als homes. Hi reconeixem la icona de l'amor suprem, on aprenem a estimar el que Déu estima i com Ell ho fa: aquesta és la Bona Nova que torna l'esperança al món.

Girem ara els nostres ulls vers la Mare de Déu, que en el Calvari ens va ser lliurada com a Mare, i supliquem-li que ens sostingui amb la seva amorosa protecció en el camí de la vida, en particular quan passem per la nit del dolor, perquè assolim de mantenir-nos fermes com Ella al peu de la creu. Moltes gràcies.

DISSABTE
20
AGOST
2011

Santa Missa amb els seminaristes a la catedral de l'Almudena

Senyor Cardenal Arquebisbe de Madrid, venerats germans en l'episcopat, benvolguts preveres i religiosos, benvolguts rectors i formadors, benvolguts seminaristes, amics tots,

M'alegra profundament celebrar la Santa Missa amb tots vosaltres, que aspireu a ser preveres de Crist per al

servei de l'Església i dels homes, i agraeixo les amables paraules de salutació amb què m'heu acollit. Aquesta santa església catedral de Santa Maria la Real de l'Almudena és avui com un immens cenacle on el Senyor celebra amb desig ardent la seva Pasqua amb els qui un dia anheleu presidir en el seu nom els misteris de la salvació. Veient-vos, comprovo de nou com Crist

continua cridant joves deixebles per fer-los apòstols seus, romanent així viva la missió de l'Església i l'oferta de l'evangeli al món. Com seminaristes, esteu en camí cap a una meta santa: ser prolongadors de la missió que Crist va rebre del Pare. Cridats per Ell, heu seguit la seva veu i atrets per la seva mirada amorosa avanceu cap al ministeri sagrat. Poseu els ulls en Ell, que per la seva encarnació és el revelador suprem de Déu al món i per la seva resurrecció és el complidor fidel de la seva promesa. Doneu-li gràcies per aquesta mostra de predilecció que té amb cada un de vosaltres.

La primera lectura que hem sentit ens mostra Crist com el nou i definitiu prevere, que va fer de la seva existència una ofrena total. L'antífona del salm se li pot aplicar perfectament, quan, en entrar al món, adreçant-se al Pare, va dir: "Sóc aquí per fer la teva voluntat" (cf. *Sal 39, 8-9*). En tot cercava agradar: parlant i actuant, recorrent els camins o acollint els pecadors. El seu viure va ser un servei i el seu desviure una intercessió perenne, posant-se en nom de tots davant el Pare com a primogènit de molts germans. L'autor de la carta als Hebreus afirma que amb aquest lliurament va perfeccionar per sempre els qui estàvem cridats a compartir la seva filiació (cf. *He 10, 14*).

L'Eucaristia, institució de la qual ens parla l'evangeli proclamat (cf. *Lc 22, 14-20*), és l'expressió real d'aquest lliurament incondicional de Jesús per tothom, també per aquells que el traïen. Lliura el seu cos i la seva sang per la vida dels homes i en remissió dels seus pecats. La sang, signe de la vida, ens va ser donada per Déu com aliança, per tal que puguem posar la força de la seva vida, allà on regna la mort a causa del nostre pecat, i així destruir-lo. El cos esquinçat i la sang abocada de Crist, és a dir, la seva llibertat lliurada, s'han convertit pels signes eucarístics en la nova font de la llibertat redimida dels homes. En Ell tenim la promesa d'una redempció definitiva i l'esperança certa dels béns futurs. Per Crist sabem que no som caminants vers l'abisme, cap al silenci del no-res o de la mort, sinó viatgers cap a una terra de promissió, cap a Ell que és la nostra meta i també el nostre principi.

Estimats amics, us prepareu per ser apòstols amb Crist i com Crist, per ser companys de viatge i servidors dels homes. Com viure aquests anys de preparació? Abans que res, han de ser anys de silenci interior, de permanent pregària, de constant estudi i d'inserció gradual en les accions i estructures pastorals de l'Església. Església que és comunitat i institució, família i missió, creació de Crist pel seu Sant Esperit i alhora resultat dels qui la conformem amb la nostra santedat i amb els nostres pecats. Així ho ha volgut Déu, que no té inconvenient a fer, de pobres i pecadors, amics seus i instruments per a la redempció del gènere humà. La santedat de l'Església és sobretot la santedat objectiva de la mateixa persona de Crist, del seu evangeli i dels seus sacraments, la santedat d'aquella força de dalt que l'anima i impulsa. Nosaltres hem de ser sants per no crear una contradicció entre el signe que som i la realitat que volem significar.

Mediteu bé aquest misteri de l'Església, vivint els anys de la vostra formació amb profunda alegria, en actitud de docilitat, de lucidesa i de radical fidelitat evangèlica, així com en amorosa relació amb el temps i les persones enmig de les quals viviu. Ningú tria el context ni els destinataris de la seva missió. Cada època té els seus problemes, però Déu dóna en cada temps la gràcia oportuna per assumir-los i superar-los amb amor i realisme. Per això, en qualsevol circumstància en què es trobi, i per dura que aquesta sigui, el sacerdot ha de fructificar en tota classe d'obres bones, guardant per això sempre vives en el seu interior les paraules del dia de la seva ordenació, aquelles amb les quals se l'exhortava a configurar la seva vida amb el misteri de la creu del Senyor.

Configurar-se amb Crist comporta, estimats seminaristes, identificar-se cada vegada més amb Aquell que s'ha fet per nosaltres servent, sacerdot i víctima. Configurar-se amb Ell és, en realitat, la tasca en la qual el sacerdot ha de gastar tota la seva vida. Ja sabem que ens sobrepassa i no assolirem plenament, però, com diu sant Pau, correm cap a la meta esperant aconseguir-la (cf. *Fl 3, 12-14*).

Però Crist, Summe Sacerdot, és també el Bon Pastor, que té cura de les seves ovelles fins a donar la vida per elles (cf. *Jn 10, 11*). Per imitar també, en això, el Senyor, el vostre cor ha d'anar madurant en el Seminari, estant totalment a disposició del Mestre. Aquesta disponibilitat, que és do de l'Esperit Sant, inspira la decisió de viure el celibat pel Regne del cel, el desprendiment dels béns de la terra, l'austeritat de vida i l'obediència sincera i sense dissimular-ho.

Demaneu-li, doncs, a Ell, que us concedeixi imitar-lo en la seva caritat fins a l'extrem per a tothom, sense defugir els allunyats i pecadors, de manera que, amb la vostra ajuda, es converteixin i tornin al bon camí. Demaneu-li que us ensenyi a estar molt a prop dels malalts i dels pobres, amb senzillesa i generositat. Afrontar aquest repte sense complexos ni mediocritat, sinó que com una forma bella de realitzar la vida humana en gratuïtat i en servei, essent testimonis de Déu fet home, missatgers de l'altíssima dignitat de la persona humana i, per tant, els seus defensors incondicionals. Recolzats en el seu amor, no us deixeu intimidar per un entorn en el qual es pretén excloure Déu i en què el poder, el tenir o el plaer sovint són els principals criteris pels quals es regeix l'existència. Potser us menyspreïn, com se sol fer amb els qui evoquen cap a metes més altes o desemmascaren els ídols davant els qui avui molts es postren. Serà llavors quan una vida profundament arrelada en Crist es mostri realment com una novetat i atregui amb força als qui de debò cerquen Déu, la veritat i la justícia.

Encoratjats pels vostres formadors, obriu la vostra ànima a la llum del Senyor per veure si aquest camí, que requereix valentia i autenticitat, és el vostre, avançant cap al sacerdoci només si esteu fermament convençuts que Déu us crida a ésser els seus ministres i

plenament decidits a exercir-lo obeint les disposicions de l'Església.

Amb aquesta confiança, apreneu d'Aquell que es va definir a si mateix com a benèvol i humil de cor, deslligant-se, per això, de tot desig mundà, de manera que no us cerqueu a vosaltres mateixos, sinó que amb el vostre comportament edifiqueu els vostres germans,

com va fer el sant patró del clergat secular espanyol, sant Joan d'Àvila. Animats pel seu exemple, mireu, sobretot, la Mare de Déu, Mare dels sacerdots. Ella sabrà forjar la vostra ànima segons el model de Crist, el seu diví Fill, i us ensenyarà sempre a custodiar els béns que Ell va adquirir al Calvari per a la salvació del món. Amén.

Trobada amb els Comitès Organitzadors de la JMJ Madrid 2011

Estimats amics,

Em complau rebre-us en aquesta Nunciatura Apostòlica per agrair-vos vivament tot el que heu dut a terme per l'organització d'aquesta Jornada Mundial de la Joventut.

Sé molt bé que, des del moment que es va fer pública la notícia que l'arxidiòcesi de Madrid havia estat escollida com a seu d'aquesta iniciativa, el senyor cardenal Antonio María Rouco Varela va posar en marxa els treballs del Comitè Organitzador Local, en el qual, amb un profund sentit eclesial i extraordinari afecte al Vicari de Crist, han col·laborat els responsables de les diverses àrees que es troben implicades en un esdeveniment d'aquesta magnitud, coordinats per monsenyor César Augusto Franco Martínez. Només l'amor a l'Església i l'afany per evangelitzar els joves expliquen aquest compromís tan generós en temps i energies, que donarà un fruit apostòlic abundant. Durant mesos heu lliurat el millor de vosaltres mateixos al servei de la missió de l'Església. Déu us ho premiarà amb el cent per u. No només a vosaltres, sinó a les vostres famílies i institucions, que amb abnegació han sostingut la vostra dedicació i cura. Si, com diu Jesús, ni un got d'aigua donat en nom seu quedarà sense recompensa, molt més el lliurament diari i permanent a l'organització d'un fet eclesial de tant de relleu com el que estem vivint! Gràcies a cada un de vosaltres.

De la mateixa manera, vull manifestar la meua gratitud als membres de la Comissió Mixta, formada per

l'arquebisbat de Madrid i les administracions de l'Estat, de la Comunitat de Madrid i de l'ajuntament de la Vila, que, també des de l'inici de la preparació d'aquesta Jornada Mundial de la Joventut, es va constituir amb la mirada posada en els centenars de milers de joves pelegrins que han arribat a Madrid, ciutat oberta, formosa i solidària. Certament, sense aquesta col·laboració sol·lícita, no s'hauria pogut realitzar un esdeveniment de tanta complexitat i transcendència. Referent a això, sé bé que les diverses entitats s'han posat a disposició del Comitè Organitzador Local, sense escatimar esforços i en un clima d'amable cooperació, que honora a aquesta noble Nació i al reconegut esperit d'hospitalitat dels espanyols.

L'eficàcia d'aquesta comissió manifesta que no només és possible la col·laboració entre l'Església i les institucions civils, sinó que, quan s'orienten al servei d'una iniciativa de tan llarg abast, com és aquesta que ens ocupa, es fa veritat el principi que el bé integra a tots en la unitat. Per això, vull expressar als representants de les respectives administracions, que han treballat intrèpidament per l'èxit d'aquesta Jornada Mundial, el meu més sentit i cordial agraïment en nom de l'Església i dels joves que gaudeixen en aquests dies de la vostra acollida i sol·licitud.

Per a tots vosaltres, les vostres famílies i institucions, invoco del Senyor l'abundància dels seus dons. Moltes gràcies.

Visita a la Fundació Institut Sant Josep

Senyor Cardenal Arquebisbe de Madrid, estimats germans en l'episcopat, benivolguts preveres i religiosos de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu, distingides autoritats, estimats joves, familiars i voluntaris aquí presents,

Gràcies de cor per l'amable salutació i la cordial acollida que m'heu dispensat.

Aquesta nit, abans de la vigília de pregària amb els joves d'arreu del món que han vingut a Madrid per

participar en aquesta Jornada Mundial de la Joventut, tenim ocasió de passar alguns moments junts i així poder manifestar la proximitat i l'estima del Papa per cada un de vosaltres, per les vostres famílies i per totes les persones que us acompanyen i cuiden en aquesta Fundació de l'Institut Sant Josep.

La joventut, ho hem recordat altres vegades, és l'edat en què la vida es revela a la persona amb tota la riquesa i plenitud de les seves potencialitats, impulsant la recerca de metes més altes que li donin sentit. Per

això, quan el dolor apareix en l'horitzó d'una vida jove, quedem desconcertats i potser ens preguntem: Pot seguir sent gran la vida quan hi irromp el sofriment? Referent a això, en la meua encíclica sobre l'esperança cristiana, deia: "La grandesa de la humanitat està determinada essencialment per la seva relació amb el sofriment i amb el qui pateix (...). Una societat que no aconsegueix acceptar els qui pateixen i no és capaç de contribuir mitjançant la compassió que el patiment sigui compartit i suportat també interiorment, és una societat cruel i inhumana" (*Spe salvi*, 38). Aquestes paraules reflecteixen una llarga tradició d'humanitat que brota de l'oferiment que Crist fa de si mateix a la Creu per nosaltres i per la nostra redempció. Jesús i, seguint les empremtes, la Mare Dolorosa i els sants són els testimonis que ens ensenyen a viure el drama del sofriment per al nostre bé i la salvació del món.

Aquests testimonis ens parlen, sobretot, de la dignitat de cada vida humana, creada a imatge de Déu. Cap aflicció és capaç d'esborrar aquesta empremta divina gravada en el més profund de l'home. I no només des de que el Fill de Déu va voler abraçar lliurement el dolor i la mort, la imatge de Déu la tenim també en el rostre de qui pateix. Aquesta especial predilecció del Senyor per aquells que pateixen ens porta a mirar l'altre amb ulls nets, per donar-li, a més de les coses externes que necessita, la mirada d'amor que necessita. Però això, tan sols és possible realitzar-ho com a fruit d'una trobada personal amb Crist. D'això en sou ben conscients vosaltres, religiosos, familiars, professionals de la salut i voluntaris que viviu i treballeu quotidianament amb aquests joves. La vostra vida i dedicació proclamen la grandesa a la qual està cridat

l'home: compadir i acompanyar per amor a qui pateix, com ha fet Déu mateix. I en la vostra bella tasca ressonen també les paraules evangèliques: "*tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu*" (*Mt 25, 40*).

D'altra banda, vosaltres sou també testimonis del bé immens que constitueix la vida d'aquests joves per a qui està al seu costat i per a la humanitat sencera. De manera misteriosa però molt real, la seva presència suscita en els nostres cors, sovint endurits, una tendresa que ens obre a la salvació. Certament, la vida d'aquests joves canvia el cor dels homes i, per això, estem agraïts al Senyor per haver-los conegut.

Estimats amics, la nostra societat, en la qual massa sovint es posa en dubte la dignitat inestimable de la vida, de cada vida, us necessita: vosaltres contribuïu decididament a edificar la civilització de l'amor. Més encara, sou protagonistes d'aquesta civilització. I com a fills de l'Església oferiu al Senyor les vostres vides, amb les seves penes i les seves alegries, col·laborant amb Ell i entrant "a formar part d'alguna manera del tresor de compassió que necessita el gènere humà" (*Spe salvi*, 40).

Amb afecte entranyable, i per intercessió de sant Josep, de sant Joan de Déu i de sant Benet Menni, us encomano de tot cor a Déu nostre Senyor: que Ell sigui la vostra força i el vostre premi. Del seu amor sigui signe la Benedicció Apostòlica que us imparteixo a vosaltres i a tots els vostres familiars i amics. Moltes gràcies.

Vetlla de pregària amb els joves

Estimats amics,

Us saludo a tots, però en particular els joves que m'han formulat les seves preguntes, i els agraeixo la sinceritat amb què han plantejat les seves inquietuds, que expressen en certa manera l'anhel de tots vosaltres per aconseguir alguna cosa gran a la vida, alguna cosa que us doni plenitud i felicitat.

Però, com pot un jove ser fidel a la fe cristiana i seguir aspirant a grans ideals en la societat actual? En l'evangeli que hem sentit, Jesús ens dóna una resposta a aquesta important qüestió: «*Tal com el Pare m'estima, també jo us estimo a vosaltres. Manteniu-vos en el meu amor*» (*Jn 15, 9*).

Sí, estimats amics, Déu ens estima. Aquesta és la gran veritat de la nostra vida i la que dóna sentit a tota la resta. No som fruit de la casualitat o la irracionalitat, sinó que en l'origen de la nostra existència hi ha un projecte d'amor de Déu. Romandre en el seu amor significa llavors viure arrelats en la fe, perquè la fe no és la

simple acceptació d'unes veritats abstractes, sinó una relació íntima amb Crist que ens porta a obrir el nostre cor a aquest misteri d'amor i a viure com a persones que se saben estimades per Déu.

Si esteu en l'amor de Crist, arrelats en la fe, trobareu, fins i tot enmig de contrarietats i sofriments, l'arrel del goig i l'alegria. La fe no s'oposa als vostres ideals més alts, al contrari, els exalta i perfecciona. Estimats joves, no us conformeu amb menys que la Veritat i l'Amor, no us conformeu amb menys que Crist.

Precisament ara, en què la cultura relativista dominant renuncia a la recerca de la veritat, que és l'aspiració més alta de l'esperit humà, i la menysprea hem de proposar amb coratge i humilitat el valor universal de Crist, com a salvador de tots els homes i font d'esperança per a la nostra vida. Ell, que va prendre damunt seu les nostres afliccions, coneix bé el misteri del dolor humà i mostra la seva presència amorosa en tots els que pateixen. Aquests, al seu torn, units a la passió de Crist, participen molt de prop en la seva obra

de redempció. A més, la nostra atenció desinteressada als malalts i postergats sempre serà un testimoni humil i callat del rostre compassiu de Déu.

Estimats amics, que cap adversitat no us paralizzi. No tingueu por del món, ni del futur, ni de la vostra debilitat. El Senyor us ha atorgat viure en aquest moment de la història, perquè gràcies a la vostra fe ressoni el seu nom en tota la terra.

En aquesta vetlla de pregària, us convido a demanar a Déu que us ajudi a descobrir la vostra vocació en la societat i en l'Església i a perseverar-hi amb alegria i fidelitat. Val la pena acollir en el nostre interior la crida de Crist i seguir amb valentia i generositat el camí que ell ens proposi.

A molts, el Senyor els crida al matrimoni, en què un home i una dona, formant una sola carn (cf. *Gn 2, 24*), es realitzen en una profunda vida de comunió. És un horitzó lluminós i exigent alhora. Un projecte d'amor veritable que es renova i aprofundeix cada dia compartint alegries i dificultats, i que es caracteritza per un lliurament de la totalitat de la persona. Per això, reconèixer la bellesa i bondat del matrimoni, significa ser conscients que només un àmbit de fidelitat i indissolubilitat, així com d'obertura al do diví de la vida, és l'adequat a la grandesa i dignitat de l'amor matrimonial.

A altres, en canvi, Crist els crida a seguir-lo més de prop en el sacerdoci o la vida consagrada. Que bonic és saber que Jesús et busca, es fixa en tu i amb la seva veu inconfusible et diu també a tu: «Segueix-me!» (cf. *Mc 2, 14*).

Estimats joves, per descobrir i seguir fidelment la forma de vida a la qual el Senyor us crida a cada un, és indispensable estar en el seu amor com a amics. I, com es manté l'amistat si no és amb el tracte freqüent, la conversa, el fet d'estar junts i de compartir il·lusions o penes? Santa Teresa de Jesús deia que l'oració és «tractar d'amistat, estant moltes vegades tractant a soles amb qui sabem que ens estima» (cf. *Llibre de la vida, 8*).

Us convido, doncs, a romandre ara en l'adoració a Crist, realment present en l'Eucaristia. A dialogar-hi, a posar davant seu les vostres preguntes i a escoltar-lo. Estimats amics, jo prego per vosaltres amb tota l'ànima. Us prego que reseu també per mi. Demanem-li al Senyor en aquesta nit que, atrets per la bellesa del seu amor, visquem sempre fidelment com a deixebles seus. Amén.

Benvolguts amics, gràcies per la vostra alegria i resistència. La vostra força és més gran que la pluja. Gràcies. El Senyor amb la pluja ens ha enviat moltes benediccions. També amb això sou un exemple.

Salutació en francès

Estimats joves de llengua francesa, estigueu orgullosos per haver rebut el do de la fe, que il·luminarà la vostra vida en tot moment. Recolzeu-vos en la fe d'aquells que són a prop vostre, en la fe de l'Església. Gràcies a la fe estem fonamentats en Crist. Trobeu-vos

amb altres per aprofundir-hi, participeu en l'Eucaristia, misteri de la fe per excel·lència. Només Crist pot respondre a les vostres aspiracions. Deixeu-vos conquerir per Déu perquè la vostra presència doni a l'Església un impuls nou.

Salutació en anglès

Estimats joves, en aquests moments de silenci davant del Santíssim Sagrament, elevem les nostres ments i cors a Jesucrist, el Senyor de les nostres vides i del futur. Que Ell vessi el seu Esperit sobre nosaltres i sobre tota l'Església, perquè siguem promotors de llibertat, reconciliació i pau arreu del món.

Salutació en alemany

Estimats joves de llengua alemanya. En el fons, el que el nostre cor desitja és el bo i bonic de la vida. No permeteu que els vostres desitjos i anhels caiguin en el buit, sinó que feu que cobrin força en Crist. Ell és el fonament ferm, el punt de referència segur per viure.

Salutació en italià

M'adreço ara als joves de llengua italiana. Estimats amics, aquesta Vetlla restarà en la vostra vida com una experiència inoblidable. Conserveu la flama que Déu ha encès en els vostres cors en aquesta nit: procureu que no s'apagui, nodriu-la cada dia, compartiu-la amb els vostres coetanis que viuen a la foscor i busquen una llum per al seu camí. Gràcies. Adéu. Fins demà.

Salutació en portuguès

Els meus estimats amics, us convido a establir un diàleg personal amb Crist, exposant-li els vostres dubtes i sobretot escoltant-lo. El Senyor és aquí i us crida. Joves amics, val la pena escoltar en el nostre interior la Paraula de Jesús i caminar seguint els seus passos. Demaneu al Senyor que us ajudi a descobrir la vostra vocació en la vida i en l'Església, i persevereu en ella amb alegria i fidelitat, sabent que Ell mai no us abandonarà ni us trairà. Ell és amb nosaltres fins a la fi del món.

Salutació en polonès

Estimats amics procedents de Polònia. Aquesta vigília d'oració està plena de la presència de Crist. Segurs del seu amor, apropieu-vos a Ell amb la flama de la vostra fe. Ell us omplirà de la seva vida. Edifiqueu la vostra vida sobre Crist i el seu Evangeli. Us beneixo de cor.

EN ACABAR LA VIGÍLIA

Estimats joves,

Hem viscut una aventura junts. Fermes en la fe en Crist heu resistit la pluja. Abans de marxar, vull donar-vos la bona nit a tots. Que descanseu bé. Gràcies pel sacrifici que esteu fent i que no dubto que ofereireu generosament al Senyor. Ens veiem demà, si Déu vol, en la celebració eucarística. Us espero a tots. Us dono les gràcies pel meravellós exemple que heu donat. Igual que aquesta nit, amb Crist podreu sempre afrontar les proves de la vida. No ho oblideu. Gràcies a tots.

Santa Missa a Cuatro Vientos

PARAULES DEL SANT PARE A L'INICI DE LA CELEBRACIÓ EUCARÍSTICA

Estimats joves,

He pensat molt en vosaltres en aquestes hores que no ens hem vist. Espero que hàgiu pogut dormir una mica, tot i les inclemències del temps. Segur que en aquesta matinada haureu alçat els ulls al cel més d'una vegada, i no només els ulls, també el cor, i això us haurà permès resar. Déu treu béns de tot. Amb aquesta confiança, i sabent que el Senyor mai no ens abandona, comencem la nostra celebració eucarística plens d'entusiasme i fermes en la fe.

HOMILIA

Estimats joves,

Amb la celebració de l'eucaristia arribem al moment culminant d'aquesta Jornada Mundial de la Joventut. En veure-us aquí, vinguts en gran nombre d'arreu, el meu cor s'omple de goig pensant en l'afecte especial amb què Jesús us mira. Sí, el Senyor us estima i us diu amics seus (cf. *Jn 15,15*). Ell ve al vostre encontre i desitja acompanyar-vos en el vostre camí, per obrir-vos les portes d'una vida plena, i fer-vos partícips de la seva relació íntima amb el Pare. Nosaltres, per part nostra, conscients de la grandesa del seu amor, desitgem correspondre amb tota generositat a aquesta mostra de predilecció amb el propòsit de compartir també amb els altres l'alegria que hem rebut. Certament, són molts en l'actualitat els qui se senten atrets per la figura de Crist i desitgen conèixer-lo millor. Perceben que Ell és la resposta a moltes de les seves inquietuds personals. Però, qui és Ell realment? Com és possible que algú que ha viscut sobre la terra fa tants anys tingui res a veure amb mi avui?

En l'evangeli que hem escoltat (cf. *Mt 16, 13-20*), veiem representades dues maneres diferents de conèixer a Crist. La primera consistiria en un coneixement extern, caracteritzat per l'opinió corrent. A la pregunta de Jesús: «Qui diu la gent que és el Fill de l'home?», Els deixebles responen: «Uns diuen que Joan Baptista, altres que Elies, altres, Jeremies o algun dels profetes». És a dir, es considera Crist com un personatge religiós més dels ja coneguts. Després, dirigint-se personalment als deixebles, Jesús els pregunta: «I vosaltres, qui dieu que sóc jo?». Pere respon amb el que és la primera confessió de fe: «Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu». La fe va més enllà de les simples dades empíriques o històriques, i és capaç de captar el misteri de la persona de Crist en la seva profunditat.

Però la fe no és fruit de l'esforç humà, de la seva raó, sinó que és un do de Déu: «Feliç de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho han revelat els homes, sinó el meu Pare del cel». Té el seu origen en la iniciativa de Déu, que ens revela la seva intimitat i ens convida a participar de la seva mateixa vida divina. La fe no proporciona només alguna informació sobre la identitat de Crist, sinó que suposa una relació personal amb Ell, l'adhesió de tota la persona, amb la seva intel·ligència, voluntat i sentiments, a la manifestació que Déu fa de si mateix. Així, la pregunta de Jesús: «I vosaltres, qui dieu que sóc jo?», en el fons està impulsant els deixebles a prendre una decisió personal en relació a Ell. Fe i seguiment de Crist estan estretament relacionats. I, ja que suposa seguir el Mestre, la fe ha de consolidar-se i créixer, fer-se més profunda i madura, a mesura que s'intensifica i enforteix la relació amb Jesús, la intimitat amb Ell. També Pere i els altres apòstols van haver d'avançar per aquest camí, fins que la trobada amb el Senyor ressuscitat els va obrir els ulls a una fe plena.

Estimats joves, també avui Crist es dirigeix a vosaltres amb la mateixa pregunta que va fer als apòstols: «I vosaltres, qui dieu que sóc jo?». Responeu amb generositat i valentia, com correspon a un cor jove com el vostre. Digueu-li: Jesús, jo sé que Tu ets el Fill de Déu que has donat la teva vida per mi. Vull seguir-te amb fidelitat i deixar-me guiar per la teva paraula. Tu em coneixes i m'estimes. Jo em fio de tu i poso la meua vida sencera a les teves mans. Vull que siguis la força que em sostingui, l'alegria que mai no m'abandoni.

En la seva resposta a la confessió de Pere, Jesús parla de l'Església: «I jo al meu torn et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església». Què significa això? Jesús construeix l'Església sobre la roca de la fe de Pere, que confessa la divinitat de Crist. Sí, l'Església no és una simple institució humana, com una altra qualsevol, sinó que està estretament unida a Déu. El mateix Crist s'hi refereix com «la seva» Església. No es pot separar Crist de l'Església, com no es pot separar el cap del cos (cf. *1Co 12,12*). L'Església no viu de si mateixa, sinó del Senyor. Ell és present enmig d'ella, i li dóna vida, aliment i fortalesa.

Estimats joves, permeteu-me que, com a successor de Pere, us convidi a enfortir aquesta fe que se'ns ha transmès des dels Apòstols, a posar Crist, el Fill de Déu, al centre de la vostra vida. Però permeteu també que us recordi que seguir Jesús en la fe és caminar amb Ell en la comunió de l'Església. No es pot seguir Jesús en solitari. Qui cedeix a la temptació d'anar «pel seu compte» o de viure la fe segons la mentalitat

individualista, que predomina en la societat, corre el risc de no trobar mai Jesucrist, o d'acabar seguint una falsa imatge d'Eil.

Tenir fe és recolzar-se en la fe dels teus germans, i que la teva fe serveixi igualment de suport per a la d'altres. Us demano, estimats amics, que estimeu l'Església, que us ha engendrat en la fe, que us ha ajudat a conèixer millor Crist, que us ha fet descobrir la bellesa del seu amor. Per al creixement de la vostra amistat amb Crist és fonamental reconèixer la importància de la vostra joiosa inserció en les parròquies, comunitats i moviments, així com la participació en l'eucaristia de cada diumenge, la recepció freqüent del sagrament del perdó, i el conreu de la pregària i meditació de la Paraula de Déu.

D'aquesta amistat amb Jesús naixerà també l'impuls que porta a donar testimoni de la fe en els més diversos ambients, fins i tot allà on hi ha rebutjament o indiferència. No es pot trobar Crist i no donar-lo a conèixer als altres. Per tant, no us guardeu Crist per vosaltres mateixos. Comuniqueu als altres l'alegria de la vostra fe. El món necessita el testimoni de la vostra fe, necessita certament Déu. Penso que la vostra presència aquí,

joves vinguts dels cinc continents, és una meravellosa prova de la fecunditat del mandat de Crist a l'Església: «Aneu per tot el món i anuncieu l'Evangeli a tota la creació» (Mc 16,15). També a vosaltres us pertoca l'extraordinària tasca de ser deixebles i missioners de Crist en altres terres i països on hi ha multitud de joves que aspiren a coses més grans i, albirant en els seus cors la possibilitat de valors més autèntics, no es deixen seduir per les falses promeses d'un estil de vida sense Déu.

Estimats joves, reso per vosaltres amb tot l'afecte del meu cor. Us encomano a la Mare de Déu, perquè ella us acompanyi sempre amb la seva intercessió maternal i us ensenyi la fidelitat a la Paraula de Déu. Us demano també que reseu pel Papa, perquè, com a successor de Pere, pugui seguir confirmant els seus germans en la fe. Que tots en l'Església, pastors i fidels, ens apropem cada dia més al Senyor, perquè creixem en santedat de vida i donem així un testimoni eficaç que Jesucrist és veritablement el Fill de Déu, el Salvador de tots els homes i la font viva de la seva esperança. Amén.

Àngelus a Cuatro Vientos

Estimats amics,

Ara tornareu als vostres llocs de residència habitual. Els vostres amics voldran saber què ha canviat en vosaltres després d'haver estat en aquesta noble Vila amb el Papa i centenars de milers de joves de tot el món: Què els direu? Us convido que doneu un testimoni de vida cristiana audaç davant els altres. Així sereu ferment de nous cristians i fareu que l'Església despunti amb puixança en el cor de molts.

Quant he pensat aquests dies en aquells joves que esperen el vostre retorn! Transmeteu-los el meu afecte, en particular als més desfavorits, i també a les vostres famílies i a les comunitats de vida cristiana a les quals pertanyeu.

No puc deixar de confessar-vos que estic realment impressionat pel nombre tan significatiu de bisbes i sacerdots presents en aquesta Jornada. A tots ells dono les gràcies molt des del fons de l'ànima, animant-los al mateix temps a seguir conreant la pastoral juvenil amb entusiasme i dedicació.

Encomano ara a tots els joves del món, i en especial a vosaltres, estimats amics, a l'amorosa intercessió de la Santíssima Mare de Déu, Estrella de la nova evangelització i Mare dels joves, i la saludo amb les mateixes paraules que li va dirigir l'Àngel del Senyor.

DESPRÉS DE L'ÀNGELUS

Saludo amb afecte el Senyor Arquebisbe castrense i agraeixo vivament a l'exèrcit de l'aire l'haver cedit amb tanta generositat la base aèria de Cuatro Vientos, precisament en el centenari de la creació de l'aviació militar espanyola. Poso a tots els qui la integren i les seves famílies sota la maternal protecció de Maria Santíssima, en l'advocació de Nostra Senyora de Loreto.

Així mateix, i en commemorar ahir el tercer aniversari del greu accident aeri ocorregut a l'aeroport de Barajas, que va ocasionar nombroses víctimes i ferits, vull fer arribar la meva proximitat espiritual i el meu afecte entranyable a tots els afectats per aquest lamentable succés, així com als familiars dels morts, les ànimes dels quals encomanem a la misericòrdia de Déu.

Em complau anunciar ara que la seu de la pròxima Jornada Mundial de la Joventut, en el 2013, serà Rio de Janeiro. Demanem al Senyor, ja des d'aquest instant, que assisteixi amb la seva força a tots els qui han de posar-la en marxa i aplanar el camí als joves de tot el món perquè puguin reunir-se novament amb el Papa en aquesta bella ciutat brasilera.

Estimats amics, abans d'acomiar-nos, i alhora que els joves d'Espanya lliuren als del Brasil la creu de les Jornades Mundials de la Joventut, com a successor de Pere, confio a tots els aquí presents aquesta gran comesa: Porteu el coneixement i l'amor de Crist per tot

el món. Ell vol que sigueu els seus apòstols en el segle XXI i els missatgers de la seva alegria. No el defraudeu! Moltes gràcies.

Salutació en francès

Estimats joves de llengua francesa, Crist us demana avui que estigueu arrelats en Ell i construïu amb Ell la vostra vida sobre la roca que és Ell mateix. Ell us envia perquè sigueu testimonis valents i sense complexos, autèntics i creïbles. No tingueu por de ser catòlics, donant sempre testimoni al vostre voltant, amb senzillesa i sinceritat. Que l'Església trobi en vosaltres i en la vostra joventut els missioners jiosos de la Bona Nova.

Salutació en anglès

Salutació a tots els joves de llengua anglesa que estan avui aquí. En tornar a casa vostra, porteu amb vosaltres la Bona Nova de l'amor de Crist, que heu experimentat en aquests dies inoblidables. Amb els ulls fixos en Ell, aprofundiu en el vostre coneixement de l'Evangelí i doneu fruits abundosos. Déu us beneeixi fins que ens trobem novament.

Salutació en alemany

Els meus estimats amics. La fe no és una teoria. Creure significa entrar en una relació personal amb Jesús i viure l'amistat amb Ell en comunió amb els altres, en la comunitat de l'Església. Confieu a Crist tota la vostra vida, i ajudeu els vostres amics a arribar a la font de la vida: Déu. Que el Senyor faci de vosaltres testimonis jiosos del seu amor.

Salutació en italià

Estimats joves de llengua italiana. Us saludo a tots. L'Eucaristia que hem celebrat és Crist ressuscitat, present i viu enmig nostre: Gràcies a Ell, la vostra vida està arrelada i fundada en Déu, ferma en la fe. Amb aquesta certesa, marxeu de Madrid i anuncieu a tots el que heu vist i sentit. Responeu amb goig a la crida del Senyor, seguïu-lo i manteniu-vos-hi sempre units: donareu molt de fruit.

Salutació en portuguès

Estimats joves i amics de llengua portuguesa, heu trobat Jesucrist. Us sentireu anant contra corrent enmig d'una societat on impera la cultura relativista que renuncia a buscar i a posseir la veritat. Però el Senyor us ha enviat en aquest moment de la història, ple de grans reptes i oportunitats, perquè, gràcies a la vostra fe, segueixi ressonant per tota la terra la bona nova de Crist. Espero poder trobar-vos d'aquí a dos anys en la pròxima Jornada Mundial de la Joventut, a Rio de Janeiro, Brasil. Fins llavors, preguem els uns pels altres, donant testimoni de l'alegria que brolla de viure arrelats i edificats en Crist. Fins aviat, estimats joves. Que Déu us beneeixi.

Salutació en polonès

Estimats joves polonesos, fermes en la fe, arrelats en Crist. Que els talents rebuts de Déu en aquests dies produeixin en vosaltres abundants fruits. Sigueu-ne els seus testimonis. Porteu als altres el missatge de l'Evangelí. Amb la vostra oració i amb l'exemple de la vida, ajudeu a Europa a trobar les seves arrels cristianes.

Trobada amb els voluntaris de la JMJ Madrid 2011 a IFEMA

Benvolguts voluntaris,

En concloure els actes d'aquesta inoblidable Jornada Mundial de la Joventut, he volgut aturar-me aquí, abans de tornar a Roma, per donar-vos les gràcies molt vivament pel vostre inestimable servei. És un deure de justícia i una necessitat del cor. Deure de justícia, perquè, gràcies a la vostra col·laboració, els joves pelegrins han pogut trobar una amable acollida i una ajuda en totes les seves necessitats. Amb el vostre servei heu donat a la Jornada Mundial el rostre de l'amabilitat, la simpatia i el lliurament als altres.

La meva gratitud és també una necessitat del cor, perquè no només heu estat atents amb els pelegrins, sinó també amb el Papa, amb mi. En tots els actes en què he participat, allà estàveu vosaltres: uns visiblement i altres en un segon pla, fent possible l'ordre requerit perquè tot anés bé. No puc oblidar l'esforç de la preparació d'aquests dies. Quants sacrificis, quant d'afecte. Tots, cada un com sabia i podia, puntada a puntada, heu anat teixint amb el vostre treball i oració el

meravellós quadre multicolor d'aquesta Jornada. Moltes gràcies per la vostra dedicació. Us agraeixo aquest gest entranyable d'amor.

Molts de vosaltres heu hagut de renunciar a participar d'una manera directa en els actes, per haver d'ocupar-vos d'altres tasques de l'organització. No obstant això, aquesta renúncia ha estat una manera bonica i evangèlica de participar en la Jornada: la del lliurament als altres del qual parla Jesús. D'alguna manera, heu fet realitat les paraules del Senyor: «Si un vol ser el primer, sigui l'últim de tots i el servidor de tots» (Mc 9,35). Tinc la certesa que aquesta experiència com a voluntaris us ha enriquit a tots en la vostra vida cristiana, que és fonamentalment un servei d'amor. El Senyor transformarà el vostre cansament acumulat, les preocupacions i l'angoixa de molts moments en fruits de virtuts cristianes: paciència, mansuetud, alegria en el lliurament als altres, disponibilitat per complir la voluntat de Déu. Estimar és servir i el servei augmenta l'amor. Penso que aquest és un dels fruits més bells de la vostra contribució a la Jornada Mundial de la Joventut.

Però aquesta collita no la recollíu només vosaltres, sinó l'Església sencera que, com a misteri de comunió, s'enriqueix amb l'aportació de cadascun dels seus membres.

En tornar ara a la vostra vida ordinària, us animo que guardeu en el vostre cor aquesta joiosa experiència ja que creixeu cada dia més en el lliurament de vosaltres mateixos a Déu i als homes. És possible que en molts de vosaltres s'hagi despertat tímidament o poderosament una pregunta molt senzilla: Què vol Déu de mi? Quin és el seu designi sobre la meua vida? Em crida Crist a seguir-lo més de prop? No podria jo gastar la meua vida sencera en la missió d'anunciar al món la grandesa del seu amor a través del sacerdoti, la vida consagrada o el matrimoni? Si ha sorgit aquesta inquietud, deixeu-vos portar pel Senyor i ofereu-vos com

a voluntaris al servei d'Aquell que «no ha vingut a ser servit sinó a servir i a donar la seva vida com a rescate per tothom» (Mc 10,45). La vostra vida arribarà a una plenitud insospitada. Potser algun estigui pensant: el Papa ha vingut a donar-nos les gràcies i se'n va demanant. Sí, així és. Aquesta és la missió del Papa, successor de Pere. I no oblideu que Pere, en la seva primera carta, recorda als cristians el preu amb què han estat rescatats: el de la sang de Crist (cf. 1Pe 1, 18-19). Qui valora la seva vida des d'aquesta perspectiva sap que l'amor de Crist només es pot respondre amb amor, i això és el que us demana el Papa en aquest comiat: que respongueu amb amor a qui per amor s'ha entregat per vosaltres. Gràcies de nou i que Déu vagi sempre amb vosaltres.

Cerimònia de comiat a Barajas

Majestats, distingides Autoritats nacionals, autonòmiques i locals, Senyor Cardenal Arquebisbe de Madrid i president de la Conferència Episcopal Espanyola, senyors cardenals i germans en l'episcopat, amics tots,

Ha arribat el moment d'acomiar-nos. Aquests dies passats a Madrid, amb una representació tan nombrosa de joves d'Espanya i d'arreu del món, quedaran profundament gravats en la meua memòria i en el meu cor.

Majestat, el Papa s'ha trobat molt bé a Espanya. També els joves protagonistes d'aquesta Jornada Mundial de la Joventut han estat molt ben acollits aquí i en tantes ciutats i localitats espanyoles, que han pogut visitar en els dies previs a la Jornada.

Gràcies a Vostra Majestat per les seves cordials paraules i per haver volgut acompanyar-me tant en la benvinguda com, ara, en el comiat. Gràcies a les autoritats nacionals, autonòmiques i locals, que han mostrat amb la seva cooperació fina sensibilitat per aquest esdeveniment internacional. Gràcies als milers de voluntaris, que han fet possible el bon desenvolupament de totes les activitats d'aquesta trobada: els diversos actes literaris, musicals, culturals i religiosos del «Festival jove», les catequesis dels bisbes i els actes centrals celebrats amb el successor de Pere. Gràcies a les forces de seguretat i de l'ordre, així com als que han col·laborat prestant els més variats serveis: des de la cura de la música i de la litúrgia, fins al transport, l'atenció sanitària i els avituallaments.

Espanya és una gran nació que, en una convivència sanament oberta, plural i respectuosa, sap i pot progressar sense renunciar a la seva ànima profundament religiosa i catòlica. Ho ha manifestat una vegada més en aquests dies, en desplegar la seva capacitat tècnica i humana en una empresa de tanta

transcendència i de tant futur, com és facilitar que la joventut enfonsi les arrels en Jesucrist, el Salvador.

Una paraula d'especial gratitud es deu als organitzadors de la Jornada: al Cardenal President del Pontifici Consell per als Laics i a tot el personal d'aquest Dicasteri, al Senyor Cardenal Arquebisbe de Madrid, Antonio María Rouco Varela, juntament amb els seus bisbes auxiliars i tota l'arxidiòcesi, en particular, al coordinador general de la Jornada, monsenyor César Augusto Franco Martínez, i als seus col·laboradors, tants i tan generosos. Els bisbes han treballat amb sol·licitud i abnegació en les seves diòcesis per l'acurada preparació de la Jornada, juntament amb els sacerdots, persones consagrades i fidels laics. A tots, el meu reconeixement, juntament amb la meua súplica al Senyor perquè beneeixi els seus afanys apostòlics.

I no puc deixar de donar les gràcies de tot cor als joves per haver vingut a aquesta Jornada, per la seva participació alegre, entusiasta i intensa. A ells els dic: Gràcies i enhorabona pel testimoni que heu donat a Madrid i a la resta de ciutats espanyoles en les que heu estat. Us convido ara a difondre per tots els racons del món la joiosa i profunda experiència de fe viscuda en aquest noble país. Transmeteu la vostra alegria especialment als que haguessin volgut venir i no han pogut fer-ho per les més diverses circumstàncies, a tants com han resat per vosaltres i als qui la celebració mateixa de la Jornada els ha tocat el cor. Amb la vostra proximitat i testimoni, ajudeu els vostres amics i companys a descobrir que estimar Crist és viure en plenitud.

Deixo Espanya content i agraït a tots. Però sobretot a Déu, Nostre Senyor, que m'ha permès celebrar aquesta Jornada, tan plena de gràcia i emoció, tan carregada de dinamisme i esperança. Sí, la festa de la fe que hem compartit ens permet mirar cap endavant amb molta confiança en la providència, que guia

l'Església pels mars de la història. Per això roman jove i amb vitalitat, tot afrontant àrdues situacions. Això és obra de l'Esperit Sant, que fa present Jesucrist en els cors dels joves de cada època i els mostra així la grandesa de la vocació divina de tot ésser humà. Hem pogut comprovar també com la gràcia de Crist ensorra els murs i franqueja les fronteres que el pecat aixeca entre els pobles i les generacions, per fer de tots els homes una sola família que es reconeix unida en l'únic Pare comú, i que conrea amb el seu treball i respecte tot el que Ell ens ha donat en la Creació.

Els joves responen amb diligència quan se'ls proposa amb sinceritat i veritat la trobada amb Jesucrist, únic redemptor de la humanitat. Ells tornen ara a casa com a missioners de l'Evangeli, «arrelats i fonamentats en Crist, fermes en la fe», i necessitaran ajuda en el seu camí. Encomano, doncs, de manera particular als bisbes, sacerdots, religiosos i educadors cristians, la cura de la joventut, que vol respondre amb il·lusió a la crida del Senyor. No cal desanimar-se davant les contrarietats que, de diverses maneres, es presenten en alguns països. Més fort que totes elles és l'anhel de

Déu, que el Creador ha posat en el cor dels joves, i el poder de dalt, que atorga fortalesa divina als que segueixen al Mestre i als que busquen en ell aliment per la vida. No tingueu por de presentar als joves el missatge de Jesucrist en tota la seva integritat i de convidar-los als sagraments, pels quals ens fa partícips de la seva pròpia vida.

Majestat, abans de tornar a Roma, voldria assegurar als espanyols que els tinc molt presents en la meva pregària, resant especialment pels matrimonis i les famílies que afronten dificultats de diversa naturalesa, pels necessitats i malalts, pels majors i els nens, i també pels que no troben feina. Prego igualment pels joves d'Espanya. Estic convençut que, animats per la fe en Crist, aportaran el millor de si mateixos, perquè aquest gran país afronti els reptes de l'hora present i continuï avançant pels camins de la concòrdia, la solidaritat, la justícia i la llibertat. Amb aquests desitjos, confio tots els fills d'aquesta noble terra a la intercessió de la Mare de Déu, la nostra Mare del Cel, i els beneixo amb afecte. Que l'alegria del Senyor ompli sempre els vostres cors. Moltes gràcies.